

Svaret maatte være, at al Bessatning, som er beslægtet med den, vi allerede have ydet i en Række af Aar, og hvortil der ikke findes noget Beslægget under Monarkiet, kan ikke af Monarkiet forlanges her som en Skat, men som en Sum. Kongeriget er Monarkiets Skattegjensstand, og vi ere Skattepaalæggerne. Hvilken Skattemodus, hvilken Skattnorm, kort sagt hvilken Art Skat vi ville vælge for at fyldestgjøre de Krav, der stilles til os fra Monarkiet, er vor Sag at afgjøre; hvor stort Beløbet skal være, har Monarkiet at bestemme. Nu skal jeg indrømme, at Spørgsmaalet om denne Sums Størrelse kan i dette Øieblik synes vanskeligt at løse. Men jeg vil gaae det ligefrem imøde og da sige: at Staten staaer saa høit over alle Forfatninger, at den Sum, som paa Statens Vegne til Statens Dpetholdelse i dette Øieblik begjæres hos os, maae vi være redbonne og villige til at give, men at vi da ogsaa maae kunne komme til at behandle de Krav, der saaledes gjøres til os noget anderledes end i den fuldt lovlige Form. Det er det, som vi skulle være os bevidste, at vi sidde her i denne Samling som den mægtige Reserve for Danmarks, for Monarkiets, Tilværelse; derfor skal her i denne Samling findes villigt Øre for Enhver, som gaaer i den Retning, og der skal ikke disputeres om smaa-lige Forfatningsforhold, hvor det gjælder det Heles Tilværelse.

Der er bragt forskjellige Forhold paa Bane, som aabenbart have, naaget de synes mere specielle, en ikke ringe Betydning, og jeg skal følge dem, saavidt jeg erindrer, i den Orden, hvori de ere fremtraadte. Der er omtalt en meget vigtig Gjenstand, nemlig Marschpengene. Det er ikke første Gang, at den samme Gjenstand har været berørt her; Spørgsmaalet kommer nu frem som et Krav, der følger af en Lidelse, medens det fra min Side jævnlige er kommet frem som et Krav, fremgaaet af Forudseenhed. Man har forsvømt Forudseenheden, og kommer nu til at føle Lidelsen. Men Spørgsmaalet er ikke fyldestgjørende besvaret derved, at man siger: Der skal gives noget Mere til hver enkelt Mand, som marscherer. Det maa besvares paa en anden Maade, idet nemlig det, at flytte Mandskab i Krigstid; eller i det Hele

taget at flytte Mandskab, som skal vaabenværes, er en af de vigtigste Øvelser, der kan gives. Betingelsen for Krigsførelse i det Store ligger fuldt saa meget i Mæden og Venene som i Ruglerne, og naar et æret Medlem (Sessen) lægger saa overordentlig Vægt paa Skyde-øvelser, saa skal jeg sige, at de ere langt mindre vigtige end det, at de Mænd, som have Lyft til at møde i Armeen som Skytter, have samme Lyft til at møde der i den simple Linie og arbeide sig frem ved den, skydende saa godt, som de kunne. Den Tilværelighed, at være udenfor Rækkerne, fordi man er lidt bedre Skytte, isærlig for at stille sig ind i Rækken, stemmende Skulder mod Skulder og bærende de Byrder, som følge med, er mere skadelig end gavnlige, og det Exempel skal man ikke fremme. — At samle Mandskabet paa passende Steder, naar det indkaldes, og føre det troppevis og ordentligt hen til det Sted, hvor det behøves, ja endog i forcerede Marscher, for at vænne det til at holde ud, det er at anvende Pengene godt og forberede Mandskabet til at træde lige ind i Hæren. En anden Sag, beslægtet hermed, er ligeledes bleven bragt paa Dm tale; den har været omtalt før uden at krænte noget Menneſte, men nu har den faaet sin store Vigtighed, fordi den er kommen ind paa Misundelsens Omraade. At kunne sige: Det gaaer mig ikke som min Nabo, saa hvad enten man har det godt eller slet, saa er den Omstændighed, at man ikke har det som sin Nabo, meget ofte et Hovedmotiv til at være misfornøjet; der er da ikke Spørgsmaal, om der skeer en Uret efter Loven, ligeoverfor Loven, men kun: Skeer der en Uret, sammenlignet med, hvorledes Andre have det? Men ligegyldigt; Grundene, som have fremkaldt den Misfornøielſe, som her ere kommen til Orde, maae være, som de ville. Paataalen er rigtig, kun Slutningen er ikke rigtig. Det er fuldstændig rigtigt, at Studenterkorpset ikke har Krav paa at nyde Godt af de saakaldte Privilegier, eftersom der intet Studenterkorpset er, og det er gjentagne Gange foreholdt den Minister, under hvem Udskrivningen ligger, at han burde instruere Udskrivningscheferne til at afflatte det fordømmelige Uvæsen, som dermed er gaaet i Svang; men alle disse Klagemaal